

Alja Gogala: Razkrito?

Kritika predstave Leje Juriš in Hanna Sybille Müller Skrito"Predstava konstantno zbuja občutek, da se umetnici želita izpostaviti občinstvu ter z njim vzpostaviti kontakt, pa vendar takoj nato spet izginiti v svoj svet."

Prav zanimivo je kako neka stvar izgubi svojo vrednost, če nam je prinešena na pladnju. Skrito je torej tisto, pa naj bo tako dolgočasno, kar nas najbolj privlači. Je tisto kar želimo izvedeti in izbrskati iz drugih.

Celovito gledanje na proces ustvarjanja in izvedbe same predstave daje občinstvu povsem drugačno sliko, kot na pol narejena zgodba. Ravno zato mi je bil tokrat vse minimalističen promocijski material, prepognjena in »zapečaten«
zloženka z »obljubo«, da se nam bo vsebina razkrila, ko jo bomo (očitno nasilno) odprli. Redki so bili tisti, ki so jo pustili nedotaknjeno, mnogi tisti, ki so si jo na vso moč želeli razkriti in jo ob tem povsem raztrgali. Tako je z vsemi skritimi stvarmi, ko jih spustimo na plano, tvegamo, da jih bo nekdo pomendral;

Predstavo, v kateri je glasba v ozadju in je večini gledalcev neslišna, zaznamuje minimalizem giba in različnost interpretacije dveh ustvarjalok, ki občinstvu poskušata razkriti svojstveno vizijo individualnega pogleda na ustvarjanje, doživljanje in umetniško interpretacijo.

Začetek predstave označi izjemno močan vizualni efekt. Slika se pojavlja na oderu, vendar ob popolni temi ni vidimo. Slika se koraki in želimo si videti dogajanje na odru. V temi se plesalka premika in tu in tam se ob svetlobi razkrije občinstvu. Ob naslednjem svetlobnem žarku, opazim, da sta na odru dve plesalki. Luča ponovno izgine. Ob tem se vzbudi občutek nevednosti, saj vse, da sta plesalki na odru, a je to tvojim očem skrito.

Predstava konstantno zbuja občutek, da se umetnici želita izpostaviti občinstvu ter z njim vzpostaviti kontakt, pa vendar takoj nato spet izginiti v svoj svet. Skozi njuno gibanje po prostoru in interpretacijo se vzpostavi njuna različnost v razmišljanju in dožemanju ustvarjanja, kar pa na trenutke morda ne deluje najbolj sinergično.

Ustvarjalok se občinstvu poskušata približati skozi zbujanje raznolikih emocij ter se tako poigravata s trenutki, ki naj bi se manifestirali kot »komični vložki«, ki pa me tokrat niso spravili v smeh. Želita biti ranljivi pred nami, ampak v bistvu samo manipulirata. Ustvarjalok nenehno vzpostavljata stik druga z drugo skozi govor, pogovor in spravevanje, kjer se dodatno izpostavi njuna različnost, lahko bi rekla celo nasprotovanje, kot, da v ustvarjanju ne najdeta skupne točke.

Kljub nenehnemu vzpostavljanju kontakta tako med sabo kot z občinstvom, daje predstava občutek, da je celotna igra le kamufliža pravih občutij. Zdi se, da želita občutke priklicati na odru, a jima to ne uspe in jih enostavno prekopirata iz svojih prejšnjih izkušenj. Celotna predstava te seznani z idejo, ki je napisana na gledalčkem listu, a v korelaciji do mene ne vzpostavi nikakršnih čustvenih ali pa logičnih sistemov. Enostavno me pusti nedotaknjeno. Opazovali bomo zgolj sliko, ki skriva prvobitno doživljanje v svoji »surovi obliki«.

Gledalec se lahko počuti, kot psihoterapevt, ki brska po podzavesti, pa se ob tem vendar zaveda, da vsega ni dobro potegniti na plano.

Alja Gogala